

Η Εισήγηση της ΠΕ στην Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του NAP για τη Διακήρυξη

15.12.18

ΕΙΣΗΓΗΣΗ της Πολιτικής Επιτροπής στην Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Δεκέμβρης 2018

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Φτάνουμε σήμερα στην Πανελλαδική μας Συνδιάσκεψη, για να συζητήσουμε τα θεμελιώδη ερωτήματα μιας καινούργιας κομμουνιστικής προσπάθειας. Η συζήτηση μας αυτή δεν γίνεται σε κενό, αντίθετα συνδέεται με τις ανάγκες του κόσμου για ζωή, για τη ζωή που του στερεί ο σύγχρονος, ολοκληρωτικός καπιταλισμός, η κρίση του και η βάρβαρη ανασυγκρότησή του. Και η συζήτησή μας αυτή θα είναι χρήσιμη στο βαθμό που επιδράσει προωθητικά στο κίνημα των εργαζομένων και της νεολαίας, στην ανώτερη ενοποίηση και συγκρότηση των πρωτοποριών της μαχόμενης αριστεράς και της σύγχρονης κομμουνιστικής αναζήτησης, σε μια συνολική αλλαγή σελίδας στην ταξική πάλη.

Φτάνουμε σήμερα εδώ, με την συζήτηση στις οργανώσεις να βαθαίνει στη τελική ευθεία πριν την πανελλαδική μας διαδικασία, αν και πρέπει να σημειώσουμε ότι τόσο η οργάνωση της συζήτησης, όσο και ο δημόσιος διάλογος δεν ήταν στο επίπεδο που θα θέλαμε. Και αυτό το γεγονός υπογραμμίζει την ανάγκη αναβάθμισης της προσπάθειας μας και την βαθύτερη ενασχόληση όλων μας με τα μεγάλα πολιτικά και θεωρητικά ζητήματα της σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Ποιο είναι το κεντρικό ερώτημα της συνδιάσκεψής μας;

1. Ερχόμαστε στη σημερινή συνδιάσκεψη, έχοντας στα αυτιά μας τον αντίλαλο της μαχόμενης Γαλλίας, των μπλόκων, των διαδηλώσεων και των συγκρούσεων με τις σιδερόφρακτες δυνάμεις καταστολής της «δημοκρατικής Ευρώπης» του Μακρόν. Έχοντας την εικόνα της μεγάλης μάχης που έδωσαν οι συντ/σες και οι συν/φοι μας ενάντια στην προσπάθεια των φασιστών να πατήσουν πόδι στα σχολεία. Είναι νωπά στα αυτιά μας τα συνθήματα της νεολαίας στις διαδηλώσεις για τα 10 χρόνια της νεολαιίστικης έκρηξης του Δεκέμβρη 2008, της υπόσχεσης ότι δεν έχει πει ακόμη την τελευταία λέξη.

Στην συζήτηση μας πρόβαλε έντονα ένα ερώτημα: **Γιατί τώρα βάζετε με τέτοια επιμονή και ένταση το ζήτημα ενός νέου προγράμματος και κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης;** Το κίνημα σε μεγάλο βαθμό βρίσκεται ακόμη σε υποχώρηση, δύσκολα προχωράνε μεγάλες πολιτικές πρωτοβουλίες, στον κόσμο επικρατεί προβληματισμός και αμηχανία. Με άλλα λόγια το κοινωνικό και ευρύτερα πολιτικό περιβάλλον δεν είναι ευνοϊκό.

Καταρχάς θέτουμε το ζήτημα αυτό, ακριβώς διότι υπάρχουν αυτά τα προβλήματα στο μαζικό κίνημα και την πολιτική πάλη, και η επιλογή μας αυτή αποτελεί πρωταρχική συμβολή στην κατεύθυνση της επίλυσής τους. Γιατί μέσα σε αυτά τα 10 χρόνια της φωτιάς, μέσα στα χρόνια των κινηματικών εκρήξεων, των μεγάλων απεργιών, των καταλήψεων, των

πλατειών, της μετωπικής συνάντησης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, των εκλογικών μαχών και του δημοψηφίσματος του 2015, μέσα σε όλα αυτά που κάναμε και δεν κάναμε, εμείς και εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι σε όλη την Ελλάδα, ξεχώρισε ένα μεγάλο έλλειμμα. Αυτό που επέδρασε αρνητικά και έθεσε συγκεκριμένα όρια στην κίνηση του κόσμου, όσο και τις μετέπειτα διεργασίες που οδήγησαν στην ηγεμονία των ρεφορμιστικών και διαχειριστικών σχεδίων του ΣΥΡΙΖΑ. **Το έλλειμμα μιας καθολικής, στρατηγικού χαρακτήρα απάντησης στον καπιταλισμό και τη δομική του κρίση, μιας απάντησης που να μπορεί να κοιτάξει τον αντίπαλο στα μάτια και να τον απειλήσει συνολικά.** Και μια τέτοια απάντηση μπορεί να έρθει μόνο από ένα σύγχρονο κίνημα κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Επιχειρούμε λοιπόν να θέσουμε ένα κεντρικό ερώτημα: **Το ερώτημα για μια αποφασιστική στροφή, για ένα άλμα από τη συνολική αντικαπιταλιστική κριτική και αντικαπιταλιστική «άμεση» πολιτική πρόταση, την οποία όχι μόνο δεν καταργούμε αλλά εμβαθύνουμε με την επαναστατική μας τακτική, στη θετική τους πλευρά, δηλαδή σε μια νέα κομμουνιστική πρόταση ως καθολική απάντηση στην εποχή μας.**

Μιλάμε για μια σύγχρονη κομμουνιστική πρόταση όχι ως αφηρημένη αναφορά στο μέλλον και «επαναστατικό ευαγγέλιο» για τα κομματικά συρτάρια, αλλά τοποθετώντας την κομμουνιστική στρατηγική στο τιμόνι της πολιτικής παρέμβασης της αριστεράς παράλληλα με την ανάπτυξη και εμβάθυνση της επαναστατικής τακτικής και του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης. Αυτή η νέα κομμουνιστική πρόταση επιδιώκουμε να αποτελέσει το στρατηγικό GPS τόσο για τις άμεσες, όσο και τις μακροπρόθεσμες ανάγκες του κινήματος και της πολιτικής πάλης. Μπορεί να συμβάλλει καταλυτικά σε μια αντιστροφή της κίνησης του βέλους της σημερινής αριστεράς, η οποία βαλτώνει μέσα στην διαχείριση, τον κοινοβουλευτισμό και τις εκλογικίστικες τακτικές, τα νέου τύπου ρεφορμιστικά σχέδια, τις παραδοσιακές και ιστορικά ηττημένες αντιλήψεις για το κομμουνιστικό κίνημα, τον κινηματικό κατακερματισμό και την μεταμοντέρνα θεώρηση. Ταυτόχρονα, να συμβάλλει στο ξεπέρασμα των ανεπαρκειών της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής αριστεράς και βέβαια του ίδιου του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, ώστε να δοθούν από καλύτερες θέσεις οι μάχες του μαζικού κινήματος και οι επερχόμενες πολιτικές αναμετρήσεις, με ολόπλευρη ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Αυτό το σύνθετο καθήκον επιχειρούμε να το απαντήσουμε μέσα από την ανάδειξη 4 κεντρικών ερωτημάτων του Σχεδίου Προγραμματικής Διακήρυξης (ΣΠΔ):

2. Πώς διαμορφώνεται το πεδίο της ταξικής πάλης στην περίοδο αυτή; Ποιος είναι ο σύγχρονος καπιταλιστικός κόσμος; Δεν είναι ο ίδιος σε όλες τις εποχές, παρά το ότι διατηρεί τα θεμελιώδη εκμεταλλευτικά του χαρακτηριστικά. Με την ανάλυση μας για τον σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό που παρουσιάζουμε στο Σχέδιο Προγραμματικής Διακήρυξης επιχειρούμε την βαθύτερη ανάγνωση της εξέλιξης του συστήματος, των επιπτώσεων και κυρίως αντιφάσεων του που είναι κρίσιμες για την επαναστατική πολιτική. Ορίζουμε τον Ολοκληρωτικό καπιταλισμό ως νέο στάδιο ανάπτυξης και κρίσης του καπιταλισμού, με το βάρος της κρίσης να σφραγίζει όλο και περισσότερο το χαρακτήρα της όποιας ανάπτυξής του. Δεν μένουμε απλά στην παλαιότερη θεώρηση μας, πολλή σημαντική και κεντρική, δηλαδή στην ανάδειξη ως βασικού κριτηρίου περιοδολόγησης αυτού της διαδικασίας καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και των τρόπων απόσπασης υπεραξίας. Σημαντικό σε αυτό είναι το βήμα του 1^{ου} Συνεδρίου μας. Με τα επόμενα σώματα και με το ΣΠΔ, με βάση και τις εξελίξεις, επικαιροποιείται και ωριμάζει η επεξεργασία μας σε όλα τα επίπεδα: του κρατικού πολιτικού συστήματος, στο διεθνές πλέγμα, στον τρόπο ζωής, στις κοινωνικές σχέσεις, στο πεδίο του πολιτισμού κλπ, χωρίς να έχουμε ολοκληρώσει με το απαιτούμενο βάθος και επάρκεια αρκετές πλευρές αυτής της ανάλυσης, για τις οποίες θα χρειαστεί παραπέρα έρευνα και επεξεργασία.

Είναι γεγονός ότι αυτή μας η τοποθέτηση για τον καπιταλισμό της εποχής μας, από την πρώτη

στιγμή της εμφάνισής της στη συζήτηση της αριστεράς, δημιούργησε αναστάτωση, δέχτηκε και ακόμα δέχεται σοβαρές κριτικές αλλά και επιθέσεις. Ωστόσο οφείλουμε να υπογραμμίσουμε τα εξής:

α. Σε ποια δημιουργική αντιμετώπιση του Μαρξισμού ανήκει μια προσέγγιση η οποία λίγο έως πολύ υποστηρίζει ότι ο καπιταλισμός γνώρισε την τελευταία του συνολική εξέλιξη πριν από 100 χρόνια; Πολύ περισσότερο που από την περίοδο της ανάλυσης του Λένιν για τον *Ιμπεριαλισμό* μέχρι σήμερα, έχουν συσσωρευτεί ιστορικά γεγονότα όπως 2 παγκόσμιοι πόλεμοι, επαναστάσεις, καταρρεύσεις, οικονομικά γεγονότα όπως η εμφάνιση των *Πολυεθνικών Πολυκλαδικών Μονοπωλίων*, πρωτοφανείς τεχνολογικές αλλαγές και τόσες άλλες εξελίξεις; Όλες αυτές οι αλλαγές αποτελούν απλά και μόνο ποσοτικές συσσωρεύσεις ή ισχύει και στον τρόπο ανάλυσης του σύγχρονου καπιταλισμού ο διαλεκτικός νόμος μετατροπής της ποσότητας σε ποιότητα;

β. Μια τέτοια αντιμετώπιση του σύγχρονου καπιταλισμού εκφράζει τη βαθύτερη αντιμετώπιση του ίδιου του Μαρξισμού και της ταξικής πάλης. Γιατί εάν και εφόσον δεν έχει αλλάξει ποιοτικά ο καπιταλισμός, δεν έχει περάσει σε μια ανώτερη βαθμίδα ανάπτυξης και κρίσης του, τα πολιτικά, οργανωτικά και θεωρητικά εργαλεία είναι αυτά που ξέρουμε μέχρι τώρα. Είναι τα κομμουνιστικά κόμματα που γνωρίσαμε ή το πολύ -πολύ μια περισσότερο έντιμη, αγωνιστική και χωρίς λάθη εκδοχή τους, είναι το εργατικό κίνημα και τα "υπαρκτά" συνδικάτα αν και χωρίς τους γραφειοκράτες που τα καταδυναστεύουν και τον υπαρκτό αρνητικό συσχετισμό τους.

Πρόκειται για μια φοβική αντιμετώπιση των ερωτημάτων που θέτει στο σήμερα η ταξική πάλη και το καπιταλιστικό σύστημα, για μια αντίληψη που αδυνατεί να αναμετρηθεί με τα σύγχρονα καθήκοντα της κοινωνικής και πολιτικής αντιπαράθεσης και τελικά μια μη μαρξιστική, μη διαλεκτική και μη μάχιμη αντιμετώπιση του ίδιου του Μαρξισμού σαν μια διαρκώς εξελισσόμενη και αναπτυσσόμενη θεωρία της κοινωνικής χειραφέτησης με κέντρο την ταξική πάλη.

3. Υπάρχει δυνατότητα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης στο σήμερα; Ποιος είναι ο κομμουνισμός στην εποχή μας; Γιατί ξανά θέτουμε αυτό το ερώτημα; Δεν είναι απαντημένο;

α) Τα ερωτήματα αυτά τίθενται εκ νέου γιατί όσο αλλάζει ο καπιταλισμός είναι ανάγκη να ανασυγκροτείται και η στρατηγική απάντηση σε αυτόν.

β) Το κομμουνιστικό κίνημα χρειάζεται επαναθεμελίωση, διότι ο κομμουνισμός στα μάτια εκατομμυρίων ανθρώπων που γνώρισαν τις πρώτες ανολοκλήρωτες και ανώριμες προσπάθειές του, αλλά και για τα εκατομμύρια των εργαζομένων και των νέων σε όλο το πλανήτη, «υπήρξε» με προβλήματα, στρεβλώσεις και ήττες. Το να μην κατανοεί κανείς αυτή την πραγματικότητα στο όνομα ενός «καθαρού» κομμουνισμού που δεν υπήρξε ποτέ, είναι εθελουφλία.

γ) Σε προηγούμενες φάσεις επιμέναμε κυρίως στην αποτίμηση της ιστορικής του πορείας, στην τωρινή φάση επιδιώκουμε ένα νέο βήμα, με την ανάπτυξη και προβολή του θετικού περιεχομένου του ως ανώτερη απελευθερωτική κοινωνία και το προχώρημά του ως κίνημα που καταργεί την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων με συγκεκριμένη επίδραση στην τακτική, στο πρόγραμμα πάλης και σε άλλες πλευρές της ταξικής πάλης.

δ) Στο ΣΠΔ, όπως και στο 4^ο Συνέδριο, ορίζουμε το χαρακτήρα της επανάστασης ως αντικαπιταλιστικό με κομμουνιστικό περιεχόμενο, τροποποιώντας τη προηγούμενή μας θέση, ακριβώς γιατί θέτουμε στο χαρακτήρα της επανάστασης πέρα από την ανατροπή του καπιταλισμού (την άρνηση) το κομμουνιστικό απελευθερωτικό της περιεχόμενο (τη θετική θέση).

4. Είναι δυνατή η επανάσταση στην εποχή μας; Με ποιά τακτική μπορούμε να φτάσουμε στην επανάσταση;

α. Με την τακτική μας επιδιώκουμε να συμβάλουμε στην ποιοτική άνοδο της ικανότητας των καταπιεζόμενων τάξεων να αναλάβουν οι ίδιες μαζική επαναστατική δράση για την ανατροπή της αντεργατικής επίθεσης, για την απόσπαση κατακτήσεων –διαφιλονικούμενων ασφαλώς– σε προεπαναστατικές συνθήκες. Ταυτόχρονα, επιδιώκουμε να συμβάλουμε ώστε η δράση αυτή να οδηγηθεί στην προσέγγιση του επαναστατικού άλματος, να το επιταχύνει και να διαμορφώσει τις υποκειμενικές προϋποθέσεις για τη νίκη της εργατικής τάξης και των συμμάχων της. **Με αυτό τον τρόπο η επανάσταση προβάλλει μέσα από την εμπειρία που κατακτάται στους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας για τα συλλογικά οικονομικά, κοινωνικά και δημοκρατικά τους δικαιώματα, σαν εκείνη την αναγκαία τομή για την μόνιμη κατάκτηση, διαφύλαξη και ποιοτική ανάπτυξη τους.**

β. Η κομμουνιστική στρατηγική εμπλουτίζει δημιουργικά και φωτίζει τον δρόμο της επαναστατικής τακτικής. Για να υπάρξει **νικηφόρος αντικαπιταλισμός πρέπει να είναι βαθιά και με σύγχρονο τρόπο κομμουνιστικός και επαναστατικός.** Η επαναστατική ανατροπή της αστικής κυριαρχίας και το τσάκισμα του αστικού κράτους αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση για να εκκινήσουν οι μεγάλοι μετασχηματισμοί προς την κομμουνιστική απελευθέρωση. Η κατάληξη της κυβερνητικής λύσης ΣΥΡΙΖΑ και η γενικότερη σχετική εμπειρία –ιστορική αλλά και πρόσφατη (π.χ. Λατινική Αμερική)– υπογραμμίζουν τον λαθεμένο χαρακτήρα των αντιλήψεων που αναδεικνύουν-ιεραρχούν το ζήτημα της κυβέρνησης ως βασικό κρίκο-δρόμο της επαναστατικής μετάβασης και αποκόπτουν την «πάλη για την κυβέρνηση» από την πάλη για την πολιτική εξουσία συνολικά.

5. Στη σημερινή Ελλάδα, η επαναστατική τακτική στοχεύει και επιδιώκει:

- **Να υπηρετήσει τα ζωτικά συμφέροντα των εργαζομένων**, από τη σκοπιά κυρίως της ουσιαστικής, υλικής βελτίωσης των όρων ζωής και πάλης τους σε βάρος του κεφαλαίου.

- **Να αναχαιτίσει, να κλονίσει και να επιβάλει τελικά την αντικαπιταλιστική ανατροπή** της βίαιης αντεργατικής ευρωμνημονιακής πολιτικής διάρκειας του αστικού συνασπισμού εξουσίας και των κυβερνήσεών του. Να ακυρώσει τη σημερινή, φονική για τον λαό, αναδιοργάνωση του καπιταλισμού οδηγώντας το κεφάλαιο σε σημαντικές πολιτικές και κοινωνικές ήττες. Να ματαιώσει οποιαδήποτε πιθανότητα πολεμικής σύρραξης. Να εναντιωθεί σε κάθε κυβέρνηση διαχείρισης αυτής της πολιτικής και του σημερινού κύματος καπιταλιστικής αναδιοργάνωσης στη χώρα. Να επιβάλει την έξοδο από την ΕΕ και να συμβάλει στη γενικότερη πάλη για απελευθέρωση του λαού από τα δεσμά του κεφαλαίου και στην επανακατάκτηση και διεύρυνση των λαϊκών ελευθεριών κόντρα στο αστικό κράτος, στην προοπτική της εργατικής δημοκρατίας.

- **Να αλλάζει σημαντικά τους κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς** σε όφελος της εργατικής τάξης και των συμμάχων της, της τάσης χειραφέτησης, του πολιτικού εργατικού και λαϊκού κινήματος ρήξης και ανατροπής, του Αντικαπιταλιστικού Εργατικού Μετώπου και του πολιτικού πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και των κομμάτων της σύγχρονης κομμουνιστικής προοπτικής.

- **Να προετοιμάζει την εργατική τάξη και τους συμμάχους της** να συμβάλουν στον κλονισμό του αστικού καθεστώτος και να είναι ικανές να παρέμβουν στην επαναστατική κατάσταση και στη δυνατότητα αυτή να οδηγηθεί στο ξέσπασμα της επανάστασης και στην νίκη της.

Αποφασιστικός κρίκος της τακτικής σήμερα είναι η πάλη απέναντι στη σημερινή καπιταλιστική ανασυγκρότηση και στην ΕΕ. Η σημερινή καπιταλιστική ανασυγκρότηση, ως ενιαίο σύνολο κοινωνικών και πολιτικών αλλαγών προς όφελος του κεφαλαίου, ιδιαίτερα του πολυεθνικού, είναι μια σημαντική φάση στην εξέλιξη του συστήματος.

6. Η επαναστατική τακτική θέτει τους αναγκαίους πολιτικούς στόχους και διαμορφώνει το

αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης, που αποτελεί πυλώνα της και έχει στόχο τη ρήξη και ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής. Αναδεικνύει, μέσα από την εμπειρία και την κίνηση των εργαζομένων, ότι η συνολική υλοποίηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης απαιτεί επανάσταση και εργατική εξουσία.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα διαπνέεται από συνεκτική λογική, ενότητα στόχων, σκοπών και μέσων. Είναι κοινωνικά αναγκαίο, κατανοητό και ρεαλιστικό για ευρύτερες εργατικές-λαϊκές δυνάμεις, συγκρούεται με την αστική στρατηγική και έχει αντικαπιταλιστική-επαναστατική δυναμική. Αποτελεί «γέφυρα» ανάμεσα στις άμεσες, επιμέρους, ταξικές διεκδικήσεις ενός νικηφόρου εργατικού κινήματος και στο πρόγραμμα της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και της κομμουνιστικής διεθνιστικής απελευθέρωσης.

Το πρόγραμμα αυτό:

Υπερασπίζεται τη ζωή της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων και πρωτοστατεί στον αναγκαίο, διαρκή και αποφασιστικό αγώνα τους για τη ζωή και τις ανάγκες τους. **Στρέφεται εναντίον της σχέσης μισθών-κερδών. Στρέφεται εναντίον των εθνικών-διεθνικών δεσμών του κεφαλαίου και των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων. Στρέφεται ενάντια στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό** της αστικής τάξης, του κράτους, των κυβερνήσεων και των κομμάτων της, στον φασισμό, στην κατάλυση της δυνατότητας λαϊκής κυριαρχίας, στην καταστολή και την πολύμορφη καταπίεση. Επιδιώκει μια «άνοιξη» των λαϊκών ελευθεριών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων. **Στρέφεται ενάντια στην ιδεολογική τρομοκρατία και την πολιτιστική εξαχρείωση** του κεφαλαίου και ειδικά του μιντιακού υπερκράτους, επιφέροντας τακτικά ρήγματα εναντίον τους.

7. Με ποιο υποκείμενο και ειδικότερα με ποιο κομμουνιστικό κόμμα στην εποχή μας μπορεί να υπηρετηθεί η υπόθεση της επαναστατικής τακτικής, της επανάστασης και του σύγχρονου κομμουνισμού;

Η εργατική τάξη μέσω του κινήματός της καθίσταται υποκείμενο της ανατροπής της αστικής επιδρομής και του καπιταλισμού, όχι γενικά και αφηρημένα, ούτε γενικά με τους αγώνες της, αλλά στον βαθμό που αποκτά συνολικό προβάδισμα στο εσωτερικό της η αντικαπιταλιστική, επαναστατική τάση. Δεν πρόκειται για αυτόματη ή «νομοτελειακή» διαδικασία, αλλά για υπαρκτή δυνατότητα και τάση, που αποκτά «σάρκα και οστά» μέσα και από την πρωτοπόρα παρέμβαση του πολιτικού επαναστατικού υποκειμένου.

Η προώθησή της τακτικής προϋποθέτει την ενίσχυση και την αναβάθμιση όλων των πλευρών του επαναστατικού υποκειμένου και απαιτεί δρόμους και πολιτικές πρωτοβουλίες με **στόχο**:

- Την ενίσχυση/συγκρότηση των επαναστατικών κομμουνιστικών δυνάμεων και τα αναγκαία βήματα για το σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

- Την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου (αεμ) σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Σε κοινωνικό επίπεδο, το μέτωπο συνενώνει τις δυνάμεις που έχουν συμφέρον και θέλουν να αγωνιστούν για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου και κινούνται συνειδητά, ημισυνειδητά, ολοκληρωμένα ή μερικά, με σταθερότητα ή με ταλαντεύσεις ενάντια στον καπιταλισμό. Σε πολιτικό επίπεδο, συγκροτείται με τη μορφή πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και υλοποιείται, μεταξύ άλλων, με την ενίσχυση και προγραμματική αναβάθμιση του ελπιδοφόρου βήματος της ANΤΑΡΣΥΑ και το άνοιγμα δρόμων πολιτικής συνεργασίας και μετωπικής συμπίεσης των ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, αντιΕΕ, αντιδιαχειριστικών και αντιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

- Την ανάπτυξη του πολιτικού ενωτικού κινήματος της εργατικής τάξης και των συμμάχων της για ρήξη και ανατροπή της καπιταλιστικής επίθεσης για επιβολή των οικονομικών, κοινωνικών, δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών όλων των καταπιεσμένων, με θεμέλιο ένα ταξικά ανασυγκροτημένο συνδικαλιστικό κίνημα.

Για τις δυνάμεις της νέας κομμουνιστικής χειραφέτησης αναδειχνεται η **πρόκληση να κατακτούν την επαναστατική δημοκρατική ηγεμονία** μέσα σε αυτό το ευρύτερο αντικαπιταλιστικό, εργατικό μέτωπο, κόντρα σε κάθε λογική που συγχέει την ηγεμονία με τον ηγεμονισμό-σεχταρισμό.

Στη σχέση της με το αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο η αναπτυσσόμενη κομμουνιστική οργάνωση είναι το πρωταρχικό, το αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο είναι το καθοριστικό. Όπως και στη σχέση του αντικαπιταλιστικού εργατικού μετώπου με το πολιτικό κίνημα ρήξης και ανατροπής, το αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο είναι το πρωταρχικό και το κίνημα αυτό το καθοριστικό.

Η επαναστατική τακτική αρνείται και καταπολεμά σε κάθε περίπτωση την ταξική συνεργασία με οποιαδήποτε μορφή του αστικού κράτους και ιδιαίτερα τη συμμετοχή και την κριτική στήριξη σε κυβερνήσεις που υλοποιούν οποιαδήποτε παραλλαγή της αστικής πολιτικής, ακόμα και εκείνης που διακηρύττει ότι θα ικανοποιήσει ορισμένες δευτερεύουσες πλευρές των εργατικών συμφερόντων.

8. Το επαναστατικό πολιτικό υποκείμενο

Σε κάθε ιστορική περίοδο, το πολιτικό επαναστατικό υποκείμενο το συναπαρτίζουν η ενότητα και η αλληλεπίδραση του κομμουνιστικού κόμματος, του πολιτικού μετώπου και των ριζοσπαστικών-αντικαπιταλιστικών τάσεων των αγωνιζόμενων μαζών. Υπ' αυτή την έννοια, το πολιτικό υποκείμενο της αντικαπιταλιστικής πάλης και της κοινωνικής χειραφέτησης, από τις μάχες του σήμερα μέχρι και την πλήρη απελευθέρωση από κάθε μορφή εκμετάλλευσης και εξουσίας, είναι και ευρύ και εξελισσόμενο.

Τα επαναστατικά εργατικά κόμματα, και κυρίως τα κομμουνιστικά κόμματα, έχουν ως βασικό κριτήριο και οδηγό δράσης τη στρατηγική της πλήρους κοινωνικής χειραφέτησης, τη θεωρητική και πολιτική συμβολή στην εργατική πάλη, τη σύνδεση της συγκεκριμένης πείρας με την ιστορική πείρα και την ιστορική προοπτική. Οφείλουν να αντιπροσωπεύουν τη δημιουργία αλλά και τη δυναμική μετασχηματισμού του αντικαπιταλιστικού αγώνα και μετώπου σε αγώνα-μέτωπο επαναστατικής ανατροπής, εργατικής δημοκρατίας και κομμουνιστικής οικοδόμησης.

Το αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο είναι κοινωνικοπολιτική διαδικασία-μορφή συγκρότησης, που έχει ως κύριο στοιχείο τη συσπείρωση και την πάλη σε κοινωνικό επίπεδο με ενιαία και συνολική πολιτική κατεύθυνση της εργατικής τάξης και των άλλων καταπιεζόμενων και εκμεταλλευόμενων στρωμάτων.

Το πολιτικό μέτωπο συνενώνει πολιτικές δυνάμεις και συμβάλλει στην επεξεργασία της επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής. Αποτελεί μια εξελισσόμενη λογική, διαδικασία, πρακτική σε περιεχόμενο και μορφή συγκρότησης. Σήμερα, αυτό υλοποιείται μέσα από τον στόχο ενός πόλου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, ενός τρίτου μαζικού και διακριτού ρεύματος που θα αλλάξει τον «χάρτη» στην Αριστερά.

Η αριστερή-αντικαπιταλιστική πτέρυγα του μαζικού κινήματος συμβάλλει στην ανάπτυξη του πολιτικού κινήματος της εργατικής τάξης και των σύμμαχων λαϊκών στρωμάτων. Έχει ως κέντρο βάρους τη συσπείρωση δυνάμεων σε ριζοσπαστική-αριστερή κατεύθυνση με βάση τα ειδικά προβλήματα του κλάδου και του χώρου. Συγκροτείται από αγωνιστές της τάσης χειραφέτησης, αλλά

δεν εγκλωβίζεται στο ειδικό ούτε στηρίζεται σε συντεχνιακά-τοπικιστικά κριτήρια. Διαπνέεται από μια ευρύτερη ριζοσπαστική λογική, από μια αριστερή-αντικαπιταλιστική πολιτική κατεύθυνση.

Η κομμουνιστική οργάνωση/κόμμα κομμουνιστικής απελευθέρωσης αποτελεί τον **αποφασιστικό κρίκο**, την αφετηρία για τη διαμόρφωση του συνολικού επαναστατικού υποκειμένου. Από αυτή την άποψη, η στόχευση για ένα σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα αποτελεί σήμερα ζωτική ανάγκη και προτεραιότητα.

Μπορεί να παίξει άμεσο ρόλο η κατεύθυνσή μας για ανώτερη προγραμματική συγκρότηση;

9. Τι δείχνουν **οι κοινωνικές πολιτικές εξελίξεις μέσα στις οποίες διεξάγεται η συζήτηση μας;** Εκτίμηση μας είναι ότι είμαστε σχετικά καλύτερα συγχρονισμένοι, έχουμε πιάσει σωστά το νήμα και σε ένα βαθμό είμαστε και σχετικά προετοιμασμένοι. Ας δούμε μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Πρώτον: Η παρέμβαση του NAP στο **ζήτημα των λεγόμενων εθνικών θεμάτων, του πολέμου** και του ανταγωνισμού Ελλάδας-Τουρκίας από τεκμηριωμένη εργατική, διεθνιστική σκοπιά, σε αντίθεση με την υπόκλιση της κοινοβουλευτικής αριστεράς και άλλων ρευμάτων στην εθνική αφήγηση περί «αμυνόμενης» Ελλάδας ή/και απλού ενεργούμενου των ΗΠΑ ή την απολυτοποίηση του εθνικισμού σαν τον πυροδότη των πολεμικών κινδύνων. Από το ΚΚΕ ως τη ΛΑΕ και εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις, οι αναλύσεις και θέσεις, αναπαράγουν προσεγγίσεις του 1940 και δυστυχώς την εθνική ρητορική περί αμυνόμενης και εν κινδύνω Ελλάδας από τους γείτονες οι οποίοι διακατέχονται -μόνο αυτοί- από αλυτρωτισμούς και επιθετικότητα, ενώ από εδώ υπάρχουν μόνο εθνικά δίκαια. Η ανάδειξη της αλληλεπίδρασης και της όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών στην περιοχή, του επιθετικού πολιτικού και οικονομικού ρόλου της ελληνικής αστικής τάξης, και του ρόλου των πολυεθνικών εξόρυξης, προκάλεσε αίσθηση. Αντίστοιχα λειτούργησε η στάση μας για το «Μακεδονικό». Και ήταν αυτή μας η παρέμβαση που έδωσε αυτοπεποίθηση στις δυνάμεις μας στη νεολαία και τους εκπαιδευτικούς ώστε να τα βάλουν, μέσα στα σχολεία, με το τέρας του φασισμού στις 29 Νοέμβρη.

Αντίστοιχα και στο θέμα του ανταγωνισμού με τις ΑΟΖ και τις θαλάσσιες ζώνες, που σηματοδοτεί μια δεύτερη εποχή περιφράξεων, ένα νέο πεδίο καπιταλιστικής ανάπτυξης και εξάπλωσης, αυτή τη φορά με οικοπεδοποίηση της θάλασσας, τη στιγμή που ο πλανήτης μας ήδη γονατίζει με την κλιματική αλλαγή, γεννώντας διαρκώς περιβαλλοντικούς πρόσφυγες, αλλά και νεκρούς στη μια ή στην άλλη πλευρά του πλανήτη. Είναι τραγική η στάση από μεριάς της κυρίαρχης αριστεράς η οποία περιορίζεται, αν όχι στην απλή αναπαραγωγή των εθνικών δικαίων των χωριστών χωρών περί κυριαρχικών δικαιωμάτων, σε μια αντίληψη δίκαιης μοιρασιάς της οικοπεδοποίησης και εκμετάλλευσης στη βάση ενός αγιοποιημένου και άδικου ονομαζόμενου διεθνούς δικαίου.

Δεύτερον: Η προώθηση της αντίληψής μας για μια αναγκαία τομή βάθους στη **φυσιογνωμία του εργατικού κινήματος** με όρους ταξικής ανεξαρτησίας (με αφορμή την «κοινωνική συμμαχία» της **30^{ης} Μαΐου**), συσπείρωσε εκατοντάδες μάχιμους συνδικαλιστές, τόσο στις απεργιακές μάχες όσο και στη φετινή διαδήλωση στη ΔΕΘ, στην από τα κάτω οργάνωση απεργίας στις 1 Νοέμβρη, ενώ ταυτόχρονα ανέβασε γενικά τον πήχη του προβληματισμού.

Τρίτον: Μέσω μιας σειράς πρωτοβουλιών του NAP αλλά και της νΚΑ (αναβάθμιση ΠΡΙΝ, επέτειο για Κομμουνιστικό Μανιφέστο, 200 χρόνια από γέννηση Μαρξ, Μάης '68, πολιτικό πρόγραμμα Φεστιβάλ Αναιρέσεων, συμβολή μας στη πρόσφατη διημερίδα στο Μολύβι), δώσαμε ορισμένα δείγματα διαφορετικής ιεράρχησης στις παρεμβάσεις μας, αναβαθμίζοντας τα ζητήματα της **κομμουνιστικής στρατηγικής** και της **δυνατότητας** της επανάστασης στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Τέταρτον: Τόσο με την συγκρότηση της Πλατφόρμας στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όσο και με άλλες παρεμβάσεις μας, θέσαμε πιο αποφασιστικά την **ανάγκη ενός καθολικού εργατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου σε άμεσο πολιτικό επίπεδο**, που αντιπαρατίθεται στην αστική πολιτική και αποτελεί έκφραση-αποτύπωση ενός ανατρεπτικού δρόμου, σε διαπάλη τόσο με τη λογική «μειωμένων προσδοκιών» του κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ, όσο και με ρεφορμιστικά και νεορεφορμιστικά ρεύματα που τείνουν να εγκλωβίζουν λαϊκές διεκδικήσεις και πολιτικά προγράμματα στα όρια μιας διαταξικής λογικής.

Και στα τέσσερα αυτά ζητήματα, είχαμε κάποια πολιτική προετοιμασία και δώσαμε μάχες με αποτελέσματα και αυτό είναι που θεωρούμε πολύ ελπιδοφόρο. Αυτό που μας βοήθησε είναι ο εξοπλισμός μας για την εποχή μας. Οι παρεμβάσεις μας τόνισαν περισσότερο από ποτέ την αντίληψή μας, φώτισαν διαφορές (και με πρώην συντρόφους μας, που φαίνονται να αναζητούν συμμαχίες με νεορεφορμιστικά ρεύματα). Κυρίως όμως, ένωσαν, όχι μόνο το ΝΑΡ και τη νΚΑ, αλλά και ένα καθόλου ευκαταφρόνητο και αρκετά μάχιμο δυναμικό, που αναζητεί δρόμους να συμβάλει στην αναγκαία τομή. Ταυτόχρονα όμως γίνεται φανερή η ανεπάρκειά μας απέναντι στον αντίπαλο και τη διαρκή επίθεσή του.

Σε ποια περίοδο είμαστε; Ποιο είναι το φόντο της Συνδιάσκεψής μας;

10. Δέκα χρόνια μετά το ξέσπασμα της δομικής κρίσης του καπιταλισμού η βαριά σκιά της εξακολουθεί να πέφτει πάνω τις κεφαλαιοκρατικές κοινωνίες. Επιβεβαιώνεται η εκτίμηση μας ότι πρόκειται για μια ιστορικών διαστάσεων κρίση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού της εποχής μας. **Καθώς το σύστημα δεν μπορεί να την υπερβεί σταθερά και συνολικά, όλες οι αντιθέσεις παροξύνονται.**

Δεν είναι μόνο το οικονομικό και κοινωνικό πεδίο στο οποίο επιχειρεί μια αντιδραστική φυγή προς τα εμπρός ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός. Ο κλασικός νεοφιλελευθερισμός και οι επιχειρούμενες καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις συνδυάζονται με μια απότομη αντιδραστικοποίηση της αστικής πολιτικής, η οποία οδηγεί σε έναν ολοένα κλιμακούμενο πολιτικό ολοκληρωτισμό, ανεξάρτητα αν σε αυτόν ηγούνται αστικά νεοφιλελεύθερα κόμματα, είτε συνασπισμοί τους με την ακροδεξιά, είτε σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και «αριστερές» τύπου ΣΥΡΙΖΑ, είτε εκφράζονται απευθείας από την άνοδο της ακροδεξιάς και των φασιστών. Η εικόνα του αστυνομοκρατούμενου Παρισιού στις διαδηλώσεις των «κίτρινων γιλέκων» ή η εικόνα της καταστολής του λαού της Καταλονίας στην προσπάθειά του για δημοψήφισμα, δεν είναι μια εκτροπή από την κανονικότητα της αστικής δημοκρατίας, αντίθετα, είναι το αποκρουστικό πολιτικό πρόσωπο του σύγχρονου καπιταλισμού και της παρακμής του. Είναι το πρόσωπο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της παραπέρα αντιδραστικής εξέλιξής της. Αυτό το αποκρουστικό πρόσωπο υπογραμμίζει βαθύτερα την ανάγκη εμφάνισης και ανάπτυξης της αντίληψης της εργατικής δημοκρατίας, θέτει σε άμεση προτεραιότητα την άνοδο της **πάλης για τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα της εποχής μας ενάντια στον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό και την επιτροπεία.**

Είναι πολύς ο κόσμος που αναρωτιέται για την από τα πάνω ενίσχυση της ακροδεξιάς και των φασιστών, για την προβολή τους από το μιντιακό σύστημα των καπιταλιστών βαρόνων της ενημέρωσης, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη και τον κόσμο. Το ερώτημα αυτό ενισχύεται ιδιαίτερα μάλιστα, αν σκεφτεί κανείς ότι δεν υπάρχει σε αυτή τη φάση απειλητικό αντίπαλο δέος στον καπιταλισμό. Γιατί το κεφάλαιο προχωρά σε μια τέτοιου βάθους προληπτική αντεπανάσταση, γιατί παίζει με τη φωτιά του φασισμού, γιατί, σε κάθε ευκαιρία καταγγέλλει με τέτοια ένταση τον «ηττημένο» και «ιστορικά καταδικασμένο» κομμουνισμό;

Το κρυμμένο μυστικό πίσω από την γενική αντιδραστικοποίηση του σύγχρονου καπιταλισμού δεν είναι άλλο από την ασταθή ανάκαμψή του και το μόνιμο φόβο του επόμενου κρισιακού σπασμού, που κάνει τον κεφαλαιοκράτη να χρειάζεται την πλήρη και καθολική υποταγή του εργαζόμενου σε όλη

την κλίμακα της εκμετάλλευσης και τον πολιτισμό που τη συνοδεύει. Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός και ο σιαμαίος αδερφός του, ο σύγχρονος φασισμός, γεννιέται από τη βουτιά στην εκμετάλλευση που επιχειρεί ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός. Δεν πρόκειται τόσο για την επιστροφή μιας παρωχημένης ακροδεξιάς παλιάς κοπής, όσο για την ανάδυση νέων πολιτικών μορφών που αντιστοιχούν στη σύγχρονη καπιταλιστική επιθετικότητα. Αυτή η ακροδεξιά όταν δεν χρησιμεύει σαν κυβερνητικός εταίρος που πρωταγωνιστεί στη συντριβή των λαϊκών δικαιωμάτων γίνεται η σιδερογροθιά του συστήματος απέναντι στο μαζικό κίνημα και τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. **Σε αυτές τις συνθήκες η πάλη για τη συντριβή των φασιστικών και ρατσιστικών συμμοριών, στη χώρα μας της Χρυσής Αυγής και άλλων ακροδεξιών-φασιστικών οργανώσεων και των κρατικών και επιχειρηματικών στηριγμάτων της γίνεται ζήτημα ζωής και θανάτου για το εργατικό, το νεολαιίστικο κίνημα και την μαχόμενη αριστερά.**

11. Ταυτόχρονα, η επιμονή της κρίσης παροξύνει τον καπιταλιστικό ανταγωνισμό σε ανώτερο βαθμό. Τα στιγμιότυπά του αποτελούν μορφές εκδήλωσης της κρίσης και, παράλληλα, αντανακλούν τη δυσκολία εξεύρεσης μιας αξιόπιστης γραμμής για την ανάταξη της κερδοφορίας και τη σταθεροποίηση της αστικής εξουσίας. Στο πλαίσιο αυτό αναβαθμίζεται ο κίνδυνος του πολέμου. Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός **φέρνει τη φρίκη του πολέμου σε πρώτο πλάνο.** Πίσω από την πολεμική έκρηξη, η οποία έχει παγκόσμιες διαστάσεις, βρίσκονται η έκρηξη των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών, η διαπάλη για το ξαναμοίρασμα των σφαιρών επιρροής, των αγορών, των πλουτοπαραγωγικών πόρων, των ενεργειακών δρόμων. Βρίσκεται ο σύγχρονος επιχειρηματικός γαλαξίας που κερδίζει από τον πόλεμο, την προπαρασκευή του και τη μεταπολεμική κατάσταση. **Για αυτό και παλεύουμε ώστε, η υπεράσπιση της ειρήνης, ενάντια στην πολεμική εκστρατεία του κεφαλαίου σε διεθνή και εσωτερική κλίμακα και τα αντιπολεμικά αιτήματα για έξοδο από NATO και τον Ευρωστράτο, για το κλείσιμο των βάσεων για το σπάσιμο του επικίνδυνου άξονα Ισραήλ - Ελλάδα - Κύπρου - Αιγύπτου, να μπαίνουν στη πρώτη γραμμή της πάλης των εργαζόμενων και της νεολαίας.**

12. Φόβος και έκδηλη ανησυχία επικρατεί στους λαούς. Μη έχοντας να δώσει κανένα θετικό όραμα για το παρόν και το μέλλον ο καπιταλισμός καλλιεργεί στην ανθρωπότητα έναν ιστορικό πεσιμισμό ο οποίος λειτουργεί συμπληρωματικά και ενισχυτικά στο πολιτικό ΤΙΝΑ. Δεν είναι τυχαίο ότι πληθαίνουν οι δυστοπικές αφηγήσεις, Μια ματιά στη σύγχρονη τηλεοπτική και κινηματογραφική παραγωγή να ρίξει κανείς θα δει πως αντανακλούνται χαρακτηριστικά αυτές οι τάσεις. Παράλληλα εμφανίζονται ανησυχητικά ρεύματα ανορθολογισμού, σκοταδισμού, πνευματικής πτώχευσης, μεταφυσικού αγνωστικισμού, μηδενικού σχετικισμού και κατακερματισμένης συνείδησης, τα οποία επικοινωνούν πολιτικά με ρατσιστικές, φασιστικές και σεξιστικές αντιλήψεις, αποτελώντας το «αξιακό» υπόβαθρο ενός αναπτυσσόμενου νεοπουριτανισμού και της νέας ακροδεξιάς. Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός οδηγεί τον άνθρωπο σε συνθήκες ζούγκλας. Δεν είναι τυχαία η έξαρση των φαινομένων της βίας στις κοινωνικές και διαπροσωπικές σχέσεις με θύματα τους εργαζόμενους, τους μετανάστες, τις γυναίκες, τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, την όποια διαφορετικότητα. Η ανάπτυξη αυτών των φαινομένων είναι αποτέλεσμα και ταυτόχρονα απόδειξη του διαζυγίου που έχει πάρει ο σύγχρονος καπιταλισμός από τη πρόοδο της ανθρωπότητας και του πολιτισμού της. **Ταυτόχρονα, οφείλονται και στην υποχώρηση της αριστεράς στο πεδίο των ιδεών και του πολιτισμού, αναδεικνύουν το κενό που πρέπει να καλύψει μια σύγχρονη κομμουνιστική προσπάθεια, με τη δημιουργία και την ανάπτυξη ενός ισχυρού ρεύματος εργατικού μαρξιστικού «διαφωτισμού» και ενός συνολικού μορφωτικού ρεύματος στα πλαίσια ενός άλλου εργατικού λαϊκού πολιτισμού.**

13. Ωστόσο, η κατάσταση που περιγράφουμε μέχρι αυτό το σημείο είναι η σκοτεινή πλευρά του λόφου. Υπάρχει ταυτόχρονα και ένας ολόκληρος κόσμος ο οποίος αμφισβητεί, αντιδρά, ξεσηκώνεται, εντάσσεται στο κίνημα, εμφανίζεται στο κοινωνικό και πολιτικό προσκήνιο με διάφορες αφορμές, συμμετέχει σε εργατικές μάχες, γεμίζει πλατείες και διαδηλώσεις, συγκροτεί διαδικασίες

αλληλεγγύης, ανακαλύπτει τον ταξικό συνδικαλισμό, μάχεται ενάντια στον πόλεμο, τον φασισμό, τον εθνικισμό, το ρατσισμό και τις σεξιστικές διακρίσεις. Η επιμονή της κρίσης και η όξυνση των αντιθέσεων θα γεννούν και θα αναγεννούν τις τάσεις αντίστασης και της δυνατότητας ενός ανώτερου κύκλου αγώνων και εξεγέρσεων.

Το κίνημα που «έρχεται, εξαφανίζεται και ξανάρχεται», οι περιοδικές εξεγέρσεις ή αψιμαχίες, παρά τον ενίοτε πολιτικά και συνδικαλιστικά «τυφλό» ή και περιορισμένο χαρακτήρα τους, συνιστούν ελπίδα για την κομμουνιστική προοπτική και απειλή για τον καπιταλισμό. Αυτές οι ατελείς ακόμη εκρήξεις οργής αναπτύσσονται παράλληλα με τις πιο πολιτικές και συνειδητές, όσο και ανεπαρκείς ακόμα, αντικαπιταλιστικές αναζητήσεις, που εμφανίζονται από την αυγή του 21ου αιώνα. Αναζητήσεις που δεν έχουν ακόμη χειραφετηθεί πλήρως από την αστική πολιτική. Στο έδαφος αυτών των αναζητήσεων της κίνησης του κόσμου που αντιστέκεται και αναζητά, διεξάγεται ήδη και θα διεξαχθεί πιο έντονα η **διαπάλη για την ηγεμονία, μεταξύ, από την μία πλευρά, μιας νέας συνολικής πρότασης αντικαπιταλιστικής ανατροπής και κομμουνιστικής προοπτικής, η οποία επιδιώκει να συγκροτήσει όλον αυτόν τον κόσμο, στρατηγικά, ανατρεπτικά και νικηφόρα και, από την άλλη, των σχεδίων διαχείρισης του καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο αλλά ΣΥΡΙΖΑ, του κοινοβουλευτισμού και των πάσης φύσεως ρεφορμιστικών προτάσεων που τον καθλώνουν ή του περιορισμού του στον κινηματικό κατακερματισμό και την ενσωμάτωση του ανέφικτου της ανατροπής του καπιταλισμού στην εποχή μας.**

Αυτές οι τάσεις συνδέονται, αλλά και προκαλούν τη κρίση του πολιτικού συστήματος σε όλες τις χώρες του κόσμου.

α. Η κοινωνική δυσαρέσκεια διογκώνεται και αναζητά τρόπους να εκφραστεί. Ειδικά η δυσαρέσκεια απέναντι στις κυβερνήσεις, στην ΕΕ και στους καπιταλιστικούς οργανισμούς, φθείρει, σαρώνει και αποσαθρώνει αστικά κόμματα και συνασπισμούς. Δεν είναι τυχαίο ότι "ελπιδοφόρα" κόμματα και προσωπικότητες του χτες, ξεπερνιούνται στο σήμερα. Το αστικό πολιτικό σύστημα, παρά τις προσπάθειες του, παραμένει ασταθές.

β. Η υπαρκτή αριστερά μέσα από τη κυβερνητική δοκιμασία και την πίστη της στην ΕΕ αποδιαιρώνεται. Το τρίπτυχο υπόδειγμα της για: καπιταλιστική κυριαρχία στην οικονομία, αναζήτηση ταξικής ουδετερότητας του κράτους και αριστερό πρόσημο στο πεδίο της αναδιανομής εισοδήματος μέσω της αριστερής κυβερνητικής διαχείρισης, οδηγεί στον εκφυλισμό και ανοίγει δρόμους στην ακροδεξιά.

Ορισμένα ζητήματα που απασχόλησαν τη συζήτηση μας

14. Η προώθηση Πρωτοβουλιών Προγράμματος και Κόμματος βοηθάει ή μήπως δυσκολεύει την παρέμβασή μας στο κίνημα και στα μέτωπα;

Το περιεχόμενο και τα βήματα στην υπόθεση του νέου προγράμματος και κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης δεν κινούνται «πέρα και έξω» ή «μετά και πάνω» από τους αγώνες και τις τρέχουσες πολιτικές εξελίξεις, αλλά αντίθετα, βρίσκονται «τώρα και μέσα» στη δράση, τις απαιτήσεις και τις ανάγκες του κόσμου που θέλει να αγωνιστεί για την υπέρβαση της σημερινής κατάστασης στο κίνημα και την αριστερά. Η έλλειψη μιας συνεκτικής πρότασης πολιτικού περιεχομένου, κατεύθυνσης και φορέων του μαζικού κινήματος και της μετωπικής δράσης, βαραινεί καταλυτικά τη σημερινή κατάσταση. Επιδιώκουμε η προγραμματική μας συμβολή να επιδράσει θετικά στην κάλυψη αυτού του κενού. Τη προώθηση των αντίστοιχων πρωτοβουλιών για το νέο πρόγραμμα και κόμμα δεν τις αντιμετωπίζουμε ως άλλη μια φανέλα δίπλα σε αυτές του NAP, της ANΤΑΡΣΥΑ, της ΕΑΑΚ και των εκάστοτε σχημάτων, αλλά ως διαδικασία βαθύτερης ενότητας και συγκρότησης ενός ευρύτερου δυναμικού το οποίο από καλύτερες θέσεις θα μπορεί να συμβάλλει τόσο στην ANΤΑΡΣΥΑ, όσο και στις αντικαπιταλιστικές πτέρυγες του μαζικού κινήματος. Από αυτή

την άποψη ορίζουμε σαν την πιο ουσιαστική συμβολή του NAP και της νΚΑ στις ανάγκες της περιόδου, τα βήματα στην υπόθεση του προγράμματος και του κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Εν κατακλείδι, η πορεία συγκρότησης του κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης θα δράσει πολλαπλασιαστικά και στο επίπεδο του μετώπου, όσο και στο ίδιο το μαζικό κίνημα. Ας δούμε ένα χαρακτηριστικό παραδείγματα της πρόσφατης πείρας μας. Ας φανταστούμε την σύγκρουση της 29 Νοέμβρη στα σχολεία χωρίς τον *Ανυπότακτο Μαθητή*, αλλά ας φανταστούμε και τον *Ανυπότακτο μαθητή* χωρίς τη νΚΑ. Πολύ περισσότερο ας φανταστούμε την έκβαση αυτής της μάχης με μια μαζική και σύγχρονα κομμουνιστική οργάνωση μαθητών. Αυτό που συμπεραίνουμε και από αυτή την εμπειρία είναι πως η προτεραιότητα του σύγχρονου κόμματος δεν οδηγεί σε αδυνατίσματος του μετώπου ή του μαζικού κινήματος, αντίθετα «βάζει πλάτη» για την μαζικότερη και αποτελεσματικότερη παρέμβαση τους.

15. Το NAP, η ανασυγκρότηση και ανάπτυξή του, είναι σε αντίφαση με πορεία για κόμμα; Ποια είναι η συμβολή του ΣΠΔ;

Έχουμε θέσει την οργάνωση του NAP αλλά και της νεολαίας σε διαδικασία ανασυγκρότησης και κομμουνιστικού μετασχηματισμού, η οποία θα κινείται παράλληλα και σε αλληλεπίδραση με την συσπείρωση του ανένταχτου και οργανωμένου δυναμικού που ενδιαφέρεται για την υπόθεση του νέου προγράμματος και κόμματος και θα την ισχυροποιεί παραπέρα. **Η επιδίωξη του κομμουνιστικού μετασχηματισμού του NAP και της νεολαίας είναι πρωταρχικός παράγοντας, ώστε να μπορέσουν οι δύο οργανώσεις να παίξουν το ρόλο του άξονα της διαδικασίας για το νέο πρόγραμμα και κόμμα στους εργαζόμενους και στη νεολαία.**

Με το **Σχέδιο Προγραμματικής Διακήρυξης:**

α) Επιδιώκουμε μια στρατηγική αναβάθμιση στην συγκρότηση των μελών του NAP και της νεολαίας στην κατεύθυνση της αναγκαίας συμβολής τους στις διαδικασίες συγκρότησης των απαιτούμενων πρωτοβουλιών για το νέο πρόγραμμα και κόμμα. Ταυτόχρονα η συζήτηση και ενοποίηση γύρω από το ΣΠΔ συμβάλλει καθοριστικά στον κομμουνιστικό μετασχηματισμό των δύο οργανώσεων και την πολιτικό - θεωρητική αποτελεσματικότητα των παρεμβάσεων μας.

β) Προτάσσουμε ένα διαφορετικό υπόδειγμα στη τρέχουσα συζήτηση και παρέμβαση της αριστεράς. Ενάντια στο «πρόγραμμα» των κοινοβουλευτικών αυταπατών και προτάσεων, των διάφορων «ανασυνθέσεων» σε ρεφορμιστική κατεύθυνση, αλλά και στον περιορισμό στο κίνημα και τις άμεσες ανάγκες του, αναδεικνύοντας την ανάγκη για μια συνολική στρατηγική επεξεργασία προοπτικής.

γ) Δεν θεωρούμε πως η Προγραμματική μας Διακήρυξη θα είναι και το τελικό πρόγραμμα του κόμματος της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης. Θα αποτελέσει από την πλευρά μας μια θετική συμβολή, ανοιχτή σε παραπέρα συζήτηση και συνδιαμόρφωση με όλο το δυναμικό που θα γίνει κοινωνός της πρωτοβουλίας για ένα νέο πρόγραμμα και κόμμα. Θα αποτελέσει την ανώτερη συμβολή του ρεύματος μας σε αυτή τη διαδικασία.

16. Βιαζόμαστε να φτιάξουμε κόμμα ή έχουμε αργήσει αρκετά;

Η συγκρότηση του σύγχρονου κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης δεν είναι μια υπόθεση που μπορεί να ολοκληρωθεί σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Απαιτεί ποσοτικές και ποιοτικές εξελίξεις στην ταξική πάλη και αντίστοιχες τομές στην κατάσταση του μαζικού κινήματος και της κομμουνιστικής αριστεράς, τομές που σήμερα δεν έχουν πραγματοποιηθεί. Πρόκειται για μια διαδικασία στην οποία θα παίξει καθοριστικό ρόλο η γενικότερη κίνηση της εργατικής τάξης. Ωστόσο, ο πρωταρχικός ρόλος ανήκει στις πρωτοβουλίες των σημερινών δυνάμεων της

κομμουνιστικής αναζήτησης. Σε αυτή την πορεία ξεχωρίζουμε σε αυτή τη φάση αυτό που αντιστοιχεί και ταυτόχρονα προωθεί την υπόθεση του νέου προγράμματος και κόμματος και αυτό είναι η δημιουργία μιας ανώτερης Οργάνωσης Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης. Αυτή η ανώτερη κομμουνιστική οργάνωση μπορεί να γίνει **με συνδιαμόρφωση από το ανασυγκροτημένο NAP και την ανασυγκροτημένη νΚΑ και από μεγαλύτερους και νέους αγωνιστές που ενδιαφέρονται για την υπόθεση του κομμουνιστικού κόμματος, που δεν είναι ενταγμένοι στο δυναμικό του σημερινού NAP και της σημερινής νΚΑ.**, καθώς και από συλλογικότητες που θα αποφασίσουν, μέσα από αναγκαίες υπερβάσεις, να συμμετάσχουν. Το αν μέσα στην επόμενη διετία θα μπορούμε να μιλάμε για μια «ιστορικού» χαρακτήρα απόφαση του NAP για την υπέρβασή του με την συνεισφορά του στη δημιουργία μιας νέας, ανώτερου τύπου, κομμουνιστικής οργάνωσης, θα κριθεί και από την ποιότητα συμπόρευσής μας με το δυναμικό που τοποθετείται έμπρακτα και θετικά υπέρ της υπόθεσης του νέου προγράμματος και κόμματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

17. Υπάρχουν δυνάμεις για το νέο Κόμμα της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης;

Απαντάμε θετικά. **Οι δυνάμεις αυτές βρίσκονται κυρίως στο μαχόμενο κόσμο του κινήματος των εργαζόμενων και της νεολαίας, στον κόσμο που γεννιέται μέσα από τις εμπειρίες των μαχών του κινήματος και κατανοεί τα όρια της πολιτικής της ρεφορμιστικής αριστεράς, αλλά και τις ανεπάρκειες και τα όρια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, σε κόσμο της παλαιότερης κομμουνιστικής πολιτικοποίησης, στη μάχιμη μαρξιστική διανόηση, καθώς και μέσα σε οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε κάθε σύσκεψη ή εκδήλωση ο κόσμος αυτός, ειδικά το ανένταχτο κομμάτι του, αλλά και άνθρωποι από πολιτικές οργανώσεις και άλλες συλλογικότητες, συμμετέχει με ενδιαφέρον.**

Ωστόσο, τις δυνάμεις αυτές δεν τις αντιμετωπίζουμε στη σημερινή τους κατάσταση, όπως δεν κάνουμε άλλωστε και με τον εαυτό μας. Δεν λέμε δηλαδή ότι μπορούν να συμβάλλουν στην υπόθεση του νέου προγράμματος και κόμματος «όπως είναι». Αντίθετα τις αντιμετωπίζουμε από τη σκοπιά της δυνητικής θετικής εξέλιξής τους, και με τη δική μας συμβολή. Αυτό που κυρίως ξεχωρίζουμε είναι η προσπάθεια ένταξης όλου αυτού του κόσμου σε μια οργανωμένη διαδικασία βαθέματος του θεωρητικού και πολιτικού διαλόγου, κάτι το οποίο είναι δυνατό και θα συμβάλλει στην αλληλεπίδραση και στην υπέρβαση των αδύναμων πλευρών όλων μας.

18. Από πολλές και διαφορετικές πλευρές έχει τεθεί στη συζήτηση το θέμα των καταστατικών αρχών λειτουργίας. Για το ζήτημα αυτό χρειάζεται μια σοβαρή και προετοιμασμένη διαδικασία στην οποία θα εξετάσουμε πιο ολοκληρωμένα αυτό το θέμα και την οποία πρέπει να οργανώσουμε σε επόμενη πανελλαδική διαδικασία. Ωστόσο οφείλουμε να σημειώσουμε τα εξής: Η προσπάθεια μας δεν έχει καμιά σχέση με αναβιώσεις του γραφειοκρατικού δημοκρατικού συγκεντρωτισμού που γνωρίσαμε ή παρόμοιων οργανωτικών μοντέλων. Για μας η εργατική δημοκρατία και η δημοκρατική ενότητα δράσης, η συλλογική πειθαρχία, η συνειδητή αυτοπειθαρχία, δεν είναι απλές λέξεις, αλλά βασικές αρχές πάνω στις οποίες επιδιώκουμε να διαμορφώσουμε τον αναγκαίο οργανωτικό πολιτισμό μιας σύγχρονης κομμουνιστικής προσπάθειας. - Ναι λέμε ότι πρέπει να «σκληρύνουμε», αλλά απέναντι στον ταξικό μας αντίπαλο που σκληραίνει την στάση του και όχι απέναντι στο σύντροφό μας ή το συναγωνιστή μας. - Λέμε ότι πρέπει να περιφρουρηθούμε, αλλά από την επίθεση του αστικού κράτους και των μηχανισμών, από την εργοδοσία και τους μπράβους της, από τις φασιστικές συμμορίες και όχι από τις απόψεις που διαμορφώνονται στη συλλογικότητα μας. **Επιδιώκουμε, ως NAP και νΚΑ, ένα ανώτερο βήμα και στην δημοκρατική οργανωτική μας συγκρότηση και λειτουργία, η οποία βασίζεται και στις τωρινές καταστατικές αρχές λειτουργίας μας και να οργανώνει παραπέρα το δημοκρατικό διάλογο των απόψεων.**

19. Για μία νέου τύπου στράτευση αντίστοιχη του μεγάλου μας σκοπού και των

σύγχρονων αναγκών της ταξικής πάλης

Για να μπορέσουμε να αναμετρηθούμε αποτελεσματικά με τις ανάγκες της ταξικής πάλης, του πολιτικού και θεωρητικού αγώνα στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού, για να γίνουμε φορείς του νέου κομμουνισμού, οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε με μεγαλύτερη φιλοδοξία την προσφορά μας, ατομικά και συλλογικά και να αλλάξουμε τις ιεραρχήσεις της μέχρι τώρα ένταξής μας στο κίνημα και την κομμουνιστική αριστερά. Με ιεράρχηση της στρατηγικής στην πράξη, με πρωτοβουλία για ένα σύγχρονο πρόγραμμα και κόμμα, σε διαλεκτική σύνδεση με τα κινηματικά και άμεσα πολιτικά καθήκοντα. Με τη διαρκή οργάνωση του βαθύτερου προγραμματικού διαλόγου, συμβολής σε συλλογική μαρξιστική μελέτη, δημιουργική ανάπτυξη, τεκμηρίωση θέσεων και προτάσεων, για μια αναπτυσσόμενη επαναστατική θεωρία οδηγό δράσης και όχι θεραπαινίδα προειλημμένων πολιτικών και άλλων επιλογών. Με Αξιοποίηση των *Τετραδίων Μαρξισμού*, μαρξιστών διανοητών που επιμένουν, αλλά και ενός νέου δυναμικού μαρξιστικής στράτευσης και πράξης. Για μια συνολική μορφωτική και πολιτιστική επανάσταση στη σημερινή αντικαπιταλιστική και κομμουνιστική αριστερά.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Το ρεύμα μας είναι «παιδί» του Οκτώβρη των Μπολσεβίκων, της Κομμούνας του Παρισιού και της κόκκινης Ρόζας, του Τσε και του Σπάρτακου, του ΕΑΜ, του Άρη και του ΔΣΕ, του Μάη του '68 και του Πολυτεχνείου. Έκανε τη ρήξη του 1989, τολμώντας, πηγαίνοντας ένα αποφασιστικό βήμα μπροστά την επαναστατική αναζήτηση σε νέους δρόμους. Είναι ένα παιδί που περπάτησε στις φωτιές του '90-91, που έκανε μπλόκο στα εξεταστικά του '98, που δεν πολεμούσε για το ΝΑΤΟ, την ΕΕ και την ολιγαρχία το 1999, που αμφισβητούσε τις κόκκινες ζώνες στο Μαρμαρά το 2003, που καταλάμβανε τα πανεπιστήμια και τους δρόμους το 2006-7, που έστηνε την κατάληψη της Νομικής το 2008, που γέμιζε το Σπόρτινγκ και την Αθηνάϊδα το 2009, που δεν χρώσταγε, δεν πλήρωνε και δεν πούλαγε στις πλατείες του 2010-12, που σήκωσε τη σημαία της εργατικής-λαϊκής αριστερής αντιπολίτευσης στην αστική μνημονιακή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και στις δύο περιόδους της από το Γενάρη του 2015 και μετά. Αυτό το ρεύμα δοκιμάστηκε σε όλες αυτές τις σκληρές μάχες της τελευταίας τριακονταετίας και **σήμερα δηλώνει παρών στη νέα πρόσκληση και πρόκληση** για να αποτελέσει τον άξονα συγκρότησης μια νέας κομμουνιστικής ελπίδας και αριστεράς στη χώρα μας.

Η Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, Δεκέμβρης 2018

[Tweet](#)
